

Федорова Євгенія Анатоліївна

Д Р У Ж Б А

Перший збірник поезій

м.Рівне , 2008 р.

Федорова Є.А. Дружба. Перший збірник
поезій. Рівне, 2008, - 24 с.

Федорова Євгенія Анатоліївна
© Є.Ф.Федорова

З М І С Т

Передмова

1. Тернистий біль
2. Силует
3. Пісочник
4. Свята буденність
5. Дружба
6. Прохання
7. СпогадиБоротьба душі
8. Надворі хлюпоче дощ
9. Емілія
- 10.Гра слів
- 11.Отрута
- 12.Безсмертне серце
- 13.Чорний ворон
- 14.Крик
- 15.Втеча від волі
- 16.Листи календаря
- 17.Милосердя душі
- 18.Марія
- 19.Світоч встає
- 20.Нічні сни
- 21.Втрата

П Е Р Е Д М О В А

Євгенія Анатоліївна Федорова народилася 23 вересня 1989 року.

Згідно статистичному психоаналізу, цифри дня народження задають астральне тіло людини, що, в свою чергу формує фізичне тіло.

І так, додамо всі цифри дня народження

$$2+3+9+1+9+8+9=41 . \quad (1)$$

Таким чином, перше розрахункове число є 41.

Для розрахунку другого числа необхідно додати цифри, із яких складається перше розрахункове число

$$4+1=5 . \quad (2)$$

Третє розрахункове число знаходиться як різниця першого розрахункового числа (1) і добутку першої цифри дня народження на число 2. В нашому випадку

$$2*2=4 \quad \text{і} \quad 41-4=37 . \quad (3)$$

Четверте розрахункове число знаходиться як сума цифр третього розрахункового числа. Тобто

$$3+7=10. \quad (4)$$

На основі всіх цифр ряду (1) і розрахункових чисел (2), (3), (4) складемо психоматрицю автора цієї збірки

$$\begin{array}{ccccccc} ! & 111 & 4 & & 7 & ! \\ ! & 2 & 5 & & 8 & ! \\ ! & 33 & - & & 999 & ! \end{array}$$

Цифра 1 у психоматриці відповідає за характер людини, її вольові якості, силу устремління, здатність відстояти свої погляди.

Характер 111 носить досить звучну назву «Золота середина», що зразу виділяє його серед других характерів. Такі люди можуть знаходити спільну мову з любою людиною. Річ в тому, що вони можуть при необхідності

поступитись в спорі любому (навіть «1»). Основне, що потрібно знати, - не можна давити на таку людину, тому що при необхідності вона переможе любого деспота.

Головним критерієм при заключенні шлюбу для того, хто має характер «Золота середина», є оцінка своєї терпимості і бажання підкорятися другій людині або, навпаки, небажання бути «під каблуком».

Якщо ця людина не бажає лідерства в сім'ї, то їй підійде більш сильний характер 1111(дуже рідко 11111); якщо ця людина сама лідирує, то вона повинна шукати того, хто має характер 11.

Можна створити сім'ю з тим, у кого 111111 і більше, тому що це дуже терпимі люди, і вони не люблять лідирувати у сім'ї.

Цифра 2 в числовій системі Піфагора означає енергію людини, тобто дії людини в сім'ї, на роботі, в суспільстві. Переходи цифр 11 у 8 і 4 у 22 дають можливість значно посилити біоенергетику при досягненні поставленої мети.

Цифра 3 у психоматиці відповідає за інтерес до наук. Головне необхідно зрозуміти, що вибрати напрямок слід таким чином, щоб не зашкодити самій собі розпиленістю своїх інтересів.

Цифра 9 у психоматиці відповідає за розум, пам'ять і яснобачення людини. 999 означають, що характеристика пам'яті повинна поступитись новій якості- за яке відповідають дев'ятки – яснобаченню. Якщо людина має сильну енергію (22 і більше), то вона може включитись в інформаційне поле.

В психоматриці присутня одна п'ятірка, а це значить, що

є логіка, але вона дуже слабка. Це людина-мрійник.

Але наявність двох трійок і трьох дев'яток підштовхує цю людину, а сильна пам'ять набирає приклади логіки, що дає добрий результат по її підсиленню. З часом людина може

виростити додаткову цифру 5.

Наявність однієї цифри 8 в психоматриці означає, що людині дано почуття обов'язку від народження, але особливої сили ця якість не має і необхідно нагадувати самій собі, щоб проявити терпимість в тому чи іншому випадку.

Цифра 8 сильно впливає на характер людини, тому що можливий перехід 11 у 8 або, навпаки, 8 у 11. Три одиниці і цифра 8 при необхідності переходять в 1 і 88 (добра і терпелива), але при тиску на неї, проходить вибух емоцій і характер переходить у 11111, а це характер деспота і конфлікт може набути дуже жорсткої форми. В такі моменти ця людина не відрізняється від любого деспота, що показує на нестабільність вісімки і її негативний вплив на характер при захисті інтересів.

Можна точно сказати, що у випадку такого набору цифр в психоматриці (111 і 8) людині протипоказана влада над людьми, тому що вона постійно буде знаходитись у двох станах- безволії і безвідказності у випадку (1 і 88) і роздратованості та злості – при вибуху емоцій або устремлінню відстояти свої погляди (11111).

Виховати почуття обов'язку самому дуже складно, якщо батьки, в свою чергу, не приділяли належної уваги своїм батькам.

В психоматриці є одна цифра 7. Це значить, що людина має незначне везіння, тобто частково захищена від невдач і випадковостей. Людині ставиться в обов'язок розкрити себе в деякому конкретному напрямку і це при одній цифрі 7 дуже розширено. Як тільки людина робить невірний крок у невірному напрямку, вона зразу ж отримує неприємності. А саме вони говорять їй про те, що вона йде не в своєму секторі заложених в ній істинних знань.

Так як сектор реалізації можливостей досить широкий,

людині трудно розкрити себе. Розкид зусиль не дає можливості сконцентруватись на самому головному і важливому, тим більше, що перестають поступати “сигнали” невдач, тому що напрямок вірний, але ціль не конкретизована.

Одна четвірка означає, що людина здорова від народження, але воно недостатньо кріпке, щоб говорити про те, що профілактика не потрібна.

Відсутність цифри 6 означає, що людина не приземлена і духовний фактор у ній превалує.

Сума всіх цифр психоматриці нам скаже скільки років дається людині Природою, щоб вона розкрила свій талант

$$1+1+1+2+3+3+4+5+7+8+9+9+9=62.$$

З виходом в світ цього збірника поезій видно про сильну концентрацію думки і включення динаміки психоматриці та проявлення таланту молодого автора.

Таким чином, по головній діагоналі психоматриці, що говорить про духовність людини, з виходом збірки заробляється цифра 5 і головна діагональ набуває вигляду (11155999), а автор заробляє 5 років для продовження розкриття своїх талантів новими збірками поезій.

Мені сподобались вірші молодої поетеси і це вже буде чотирнадцятий збірник поезій, який я редагував і представляю в бібліотеки України та Інтернет.

Ми готові врахувати зауваги читачів в Інституті педагогіки Міжнародного економіко-гуманітарного університету ім.акад. С.Дем’янчука.

33027, м.Рівне, вул. акад. С.Дем’янчука, 4.

Доцент Р.М.Літнарвич

Тернистий біль

Мое кохання тернами покрите ,
Воно так болісно метається в душі,
А серце, наче опіками вкрите,
Задумливо болить, проте мовчить.
А що йому казати? Як відкритись ?
Як віднайти потрібні слова ?

А якщо так, то хай мовчить...
Нехай затвердне, заніміє,-
Не знає а ні жалю, а ні втіх.
І ні вночі, ні вдень не буде нам спокою:
А ні мені, а ні душі моїй;
Ми разом пройдемо, проте – без болю,
Закриючи ходи (до серця свого).

17.08.2005 р.

Силует

Я бачу тебе в напівтемному сні:
Ти снишся мені таким самотнім.
Я знаю, що ти вже не мій,
Та серце жалем так шепоче.

Ти п'єш свою холодну каву,-
Я серце здавлюю на дні:
І я сама себе питаю,
Чи справжній ти, чи може ні.

Якщо загубишся ти в тіні,
То я тебе там віднайду.
І лише поглядом зігрію,
Ну, а руками обніму.

Ми разом будемо гуляти
При зорях в місячній пітьмі,-
Ти серцем будеш відчувати
Моє кохання у душі.

Мої вірші лежать рядками,
А силует ще й на душі:
Я не збагну своє кохання,
Та лише камінь на душі.

Я ризикую бути бранцем
У власних мріях і піснях,-
Та серцю, мабуть, не накажеш,
Бо буду я таки Твоя.

Пісочник

Немає кращої берези ніж та,
Що на подвір'ї в нас,-
Немає гіршої потреби
Ніж та, що потребує час.
Усе життя – це , як потреба в часі,
Нездатна зупинити плин думок.

Це, як багач в подраних латах,
Що потребує підказок:
Чим більше лат на цій одежі,
Тим більше просвітів в житті,-
І як на тій старій березі
Вони висвічують ряди.

Іще година, ще хвилина , -
Як мало часу в цім житті:
І якщо ти розумная людина,
То не втрачай в житті і мить.
Покинь ти справу пустотливу
І пригорни близьку людину , -
Поки й її він не зморив.

Свята буденність

Життя важке – проте, борись
І намагайся жити вільно:
Не потрапляй у буревій
Юнацьких пристрастей й надій.

А будь невинним, як дитина,
Й з усмішкою крокуй вперед,-
Долаючи при цьому перепони,
Пересуди із боку ворогів.

Легкі наляки й забобони-
І будь ти впевненим в собі,
Бо ти людина, що живе,
Що прагне жити на землі.

І більш ніхто,
Ти чуєш? Більш ніхто
Не має бути нам завадою
В житті.

18.08.2005 р.

Дружба

Коли здається сум і біль
Все серце просто розриває,
Коли нема надій,-
І біль безжалісно щипає.

Забудь про все,
Забудь про те, що є на світі муки,-
І просто мрій, про світ без сліз,
Без болю і розлуки.

Нехай твій друг, чи подруга єдина,
Поможуть у скрутну хвилину.
Нехай без слів, без мелодрамних почуттів,
Проте з любов'ю.

1.09.2005

Прохання

Допоможіть прожити це життя,
Щоб не було так соромно за скоєні учинки.
Щоб не тремтіла у очах сльоза,
За підлабузницькі і підлі вчинки.

І якщо ти людина скромної натури,
Сердечних помислів і світлої мети,-
То ,звісно, допоможеш ти людині
Прожити день, як особливу мить.

Як незбагненну іскорку натхнення,
Ти подаруєш насолоду до життя,
Хоч сам не маєш
Ти цього бажання.

01.08.2005 р.

Спогади

Шкільні роки – вони прекрасні,-
Із висловом оцим погодяться усі:
Чи ти малий, чи вже підстаркуватий,
Ти не забудеш запах свіжої імлі.

Ранкові тости, й чай із м'яти,-
Чорнильні плями на руці,
Нудне бажання йти вже спати –
І взагалі забути про книжки.

Прийти до школи задля втіхи,
Це можуть всі – хіба не так ?
Та виняткові лише роки
Отих “ невільницьких страждань “.

Коли ти вільний від роботи
І незалежний від батьків,
Коли незвідані , легкі турботи
Лише дарують легкий біль.

Боротьба душі

За вікном негода,-
На душі гроза,
Почуття жахливі й безпорадні:
Й гірко нам коли душа
Не коштує й мідного гроша.

І всі вчинки наші сміховинні,
І самі ми, як оте сліпе миша,
Повзаємо по рівнині.
Навіщо нам доли та гори,
Якщо совісті нема.

Навіщо кликають допомоги,
Якщо віри вже нема ?
Щоб відстоять своє слово,
Нам потрібно прозрівать:
Ну, а нам же до вподоби сліпоту вбачать.

* * *

Надворі хлюпоче дощ,
Очі гнітять спати,-
Але серце ще не спить,
Й прагне оживати.

12.10.2005 р.

Емілія

Веселка в небі розпливлася,
Як усмішка в очах твоїх:
І не на мить не сумнівайся,
Що ти для мене краща всіх!

Коли згадаю очі ясні,
Що світять ласкою й добром,-
Та навіть дощ не змінить настрої –
І гріти буде лиш теплом.

Ти допоможеш в скрутну мить,-
І заспокоїш у скорботі:
І навіть ляпаса дасиш,
Якщо потреба в цім безповоротна.

P.S. Цей вірш я присвячую одній
з моїх перших і найкращих подруг

26.10.

Гра слів

Ми розумієм лебедину вірність,
Хоча самі не здатні на подібні чудеса.
Ми прагнем вірити в пусті слова,
Котрі тамують біль закоханого серця.

Усі слова, це лиш вода,-
Але ти ба , вони потрібні нам:
Щоби душа не скам'яніла наша,
Щоби і далі сила в нас була.

Дивитися вперед мрійливими очима
І вірити у світлі чудеса,
Які так рідко нам трапляються в дорозі,-
І котрі ми так пильно прагнем віднайти.

7.11.2005 р.

Отрута

Як прикро нам в житті втрачати друга
Через невдалу коловерть життя:
Коли ненависні й лихі слова
Зриваються так легко й просто з уст людини.

І вже не у твоїх-то силах вернути ті слова назад,
Щоб не залишити на серці й сліду-
І щоб гірка і прикрая сльоза не прокотилась
По щоці людини, котра тобі так дорога.

Яку так важко й прикро утрачати,-
Але ти ба, лиш варт сказати слово:
І вона назавжди вражена стрілою,
Наповниться отрутою гіркою.

І чорні помисли її душі
Відкриють очі, вільно живучи...
То ж, перш ніж вразити когось,
Подумай ти старанно:
Яка мораль твого життя-
І чи коштує воно того...

7.11.

Безсмертне серце

Прошу йому я всі образи
Й насмійки з його сторони.
Бо лиш його я так кохаю,
Що й з смертю вже не страшно жить.

Говорять люди, що кохання –
Це лиш омана і брехня,
І що воно, як дикий камінь,
Не потребує рук тепла.

Та я не вірю в те, що люди
Холодні можуть бути, як метал.
І все-таки стріла Амура
Проб'є серця їх наповал...

Усе в житті доходить до логічного кінця.
Та лиш кохання гріє,
Й продовжує своє життя
У наших мріях.

11.11.2005 р.

Чорний ворон

Сльоза по щоці прокотилась горюча-
І борозна в серці із болем пройшла:
Ї душа твоя пристрасна й вічно гаряча
На мить спопелила і жару нема.

І голову горду ти схилиш додолу.
І руки складеш, і помолишся Богу,
За душі людей,
Що пройшли ту дорогу.

Вона не з легких була , повірте,
Проте вони вперед все йшли –
І в серці згадували рідних
І дітлахів своїх малих.

Вони ішли на смерть – та не боялись,
Їх не спинило на шляху ніщо,-
Лиш серце прикро так питалось:
“ Ну, де ж та смерть ? Я зачекався вже давно!”

Сьогодні ж запах полину дратує,
Ї навіює смутні думки,-
Але цей біль їх вже не полрятьує,
Чорнобиль вбив їх назавжди...

19.11.

Крик

Багато слів написано про матір:
Усі вони- прекрасні й чарівні.
Та лиш бажання істину пізнати,-
Відкриють серце сина та дочки.

Багато перепон буває в світі,
Де правлять гроші та брехня;
І іноді ми можемо згубити
Щасливі миті нашого життя.

Та серце матері не згубиш,
Не розіб'єш як річ скляну:
Та лиш “словечком” ти зруйнуєш
Її надії в світлу путь.

І посивівши від розпуки,-
Надію втративши, вона,
Заломить білі свої руки,
І стрімголов впаде з моста.

З моста моралі й чистоти,
Вона загубить вже,
Бо лиш дитя їй головне-
Воно для неї – все.

3.12.

Втеча від волі

Уже давно дороги замели сніги,
І голову чорняву сивина покрила.
І світ вже не такий простий,
Яким здавався він в дитячих мріях.
В ілюзіях людина не живе,
Вона лиш скніє і темніє духом;
Проте і засіб проти цього є:
Повернення у світ ясніший.

Ми прагнемо втекти від сліз,
І уявляємо себе митцями,-
Ми розфарбовуємо світ
Насиченими кольорами.

Усі проблеми нашого буття
Ми залишаєм поза планом:
І вільно пливемо
По течії вулканів.

Уся ця сліпота веде до того,
Що скоро ти впадеш на дно,
Й життя обірветься
На цьому.

3.12.

Листки календаря

Зриваю я листки календаря,
І думаю собі, що все життя проходить:
Воно пройшло так близько коло мене,
І зачепило лиш плечем, шкода...

Шкодую я, що все моє життя
Застоялось, спинилось – і не дише:
Воно сховалось десь, і лиш скоса,
На мене поглядає із кутка.

Обідране, замучене, німе –
Це лиш життя,
Яке не може дати радість,-
Воно саме злякалося мене.

Бо я лише людина,
Котра плаче
Біля обірваних
Листків календаря...

5.12.

Милосердя душі

Чекаєш ти в душі чогось незвичного –
Й роздумуєш над людським буттям:
І вірити не хочеш відчаю,
Який проник давно в твоє життя.

Та що життя?
Його тепер купують,
А от душа...
Навіки зморена вона...

За всі роки твого життя,
Вона вбиралась в клоччя
І ціпеніла від розпуки:
Раніш були ще крила у душі.

І побратим по імені Свобода:
Ну а тепер? Лише обрубки на спині-
І вже брати на ймення
Злість і Ненадійність.

Роздумуєш ти над людським буттям?
Навіщо? Ти ж вже не людина,
Бо треба милостивим бути,-
Коли до тебе простягнули руки,
То й ти свою їм простягни в отв'іт.

Марія

Сиділа ти біля вікна
Німою тишиною оповита.
А за вікном уже весна,
Не варта деревного цвіту.

Калина в лузі зацвіла
Й бузок розхристаний видніє,
І вітер ніжно так в степу шептав-
Що і дитя не всиділо б в хатині.

Лише одна ти в темряві сиділа,
І ніжно усміхалась до зірок:
А на душі ще й до цих пір тепліли крила
Від нещодавніх подорожей і думок.

Ти вірила колись в кохання,
І знала лік усім зіркам,-
І не терпіла ти стороннього знущання,
А вірно заступалась за усіх малят.

Любила ти свою дитину,
Яка тепер синіла на полу:
І гірко плакала у чорну хустину,
Запам'ятовуючи мить оцю важку.

Ще й ранок не підкрався до віконця,
Як вже дитя твоє злягло:
І в світлі вранішнього сонця
Ти понесла його до ближненьких тополь.

Раділа ти лиш одному,

Що вже не мучитись йому.

14.01.

(Вірш написаний по мотивам “ Марії “
Уласа Самчука)

Світоч встає...

В душі у нас горить ще світоч перемоги:
Ми вірим в те, що прийде та пора,
Коли ми звільним Україну від розрухи-
І скинемо із лав місцевого вождя.

Давно забуто те, що коїлось в країні,-
І сум, і горе, радість і журба – усе забуде.
Тільки дуже сумно – забути те, чого нема,-
Нам обіцяли так багато!

Добробут, радість й усмішки в серцях –
А що натомість маєм ми ?
Лише розплату
За щирість намірів і віри у слова.

Десь загорілася надія,
Ми голови доверху підняли,
І вже новий веде нас лідер:
Наш світоч, вождь (ну, як завжди).

Ми сліпо вірили, ми йшли за ним, як вівці,-
А він прибрав лиш пиху до лица:
Бо, чи ж можливе те, що олігарху
Були б знайомі лица цих селян ?!

Нічні сні

Поглянь мені у вічі – побачиш в них любов:
Потухли в домі свічі – вже близько ,мабуть, сон.
За хмаркою сховалися всі зорі золоті,
Одна мені всміхалася,
Чи правда ж це, чи ні?!

Я запитала в Місяця про зорі золоті:
Він усміхнувся , і тихо так
Мені сказав лиш : “ Спи!“

А ніченька – голубонька, розправивши крило,
Розсипала всі зіроньки,
Бо грала в доміно.

А я, на все це дивлячись,
Заснула за столом:
А вранці, вже прокинувшись,
Жаліла, що це сон.

14.02.2007 р.

Втрата

Велике серце і сліпа душа,
Закриті очі і німі уста,-
“ Люблю “ – сказала, але ти не чув :
Тебе чекала – та не мій ти був.

Закрив давно ти в серці той прохід,
Що я шукала так багато літ:
І наче крига навесні –
Зійшов з моєї ти душі.

А замість тих холодних днів
Прийшла весна а з нею Він:
Ти думаєш, я плакала – не правда,
Тебе колись я втратила,-
І це “колись “ – востаннє.

*

*

*

Федорова Євгенія Анатоліївна

Д Р У Ж Б А

Перший збірник поезій

Комп'ютерний набір, верстка, дизайн у редакторі
Microsoft® Office® Word Є.А.Федорова
Редагування Р.М.Літнарівч

Міжнародний Економіко-Гуманітарний Університет
ім. акад. С.Дем'янчука
33027, м.Рівне, вул.акад.С.Дем'янчука, 4